

**CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII
AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ**

București, Piața Valter Mărăcineanu nr. 1-3, et. 2, tel/fax. +40-21-3126578, e-mail: suport@cncd.org.ro

**HOTĂRÂREA NR. 346
din 08.09.2011**

Dosar nr.: 174/2011
Petiția nr.: 3.104/18.05.2011
Petenți: A D. L

D B D N , prin avocat

Reclamat: Autoritatea de Audit de pe lângă Curtea de Conturi a României

Obiect: tratamentul diferențiat aplicat controlorilor financiari în legătură cu aplicarea sporului de 75% la indemnizația personalului din cadrul Autorității de Audit de pe lângă Curtea de Conturi a României

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

1.1. Numele, domiciliul, reședința sau sediul petenților

1.1.1. A D. L

D N , prin avocat D B
cu domiciliul ales pentru comunicarea actelor de procedură în

1.2. Numele, domiciliul, reședința sau sediul reclamatului

1.2.1. Autoritatea de Audit de pe lângă Curtea de Conturi a României, cu sediul în București, str. Lev Tolstoi nr. 22-24, sector 1

II. Obiectul sesizării și descrierea presupusei fapte de discriminare

2.1. Sesizarea petenților vizează tratamentul diferențiat aplicat controlorilor financiari aparținând aceluiași sistem, în legătură cu aplicarea sporului de 75% la indemnizația personalului din cadrul Autorității de Audit de pe lângă Curtea de Conturi a României începând cu anul 2005, conform cu art. 2 din legea nr. 490/2004 și art. 3 din H.G. nr. 170/2005.

III. Procedura de citare

3.1. În temeiul art. 20 alin. 4 din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și combaterea tuturor formelor de discriminare, republicată, Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării (în continuare C.N.C.D.) a îndeplinit procedura de citare a părților.

3.2. Petenții au fost invitați prin **adresa cu nr. 3.104/09.06.2011** la sediul Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării (în continuare C.N.C.D.) pentru audieri în data de **21.06.2011**, cu această ocazie fiind ridicată din oficiu și excepția de vădită necompetență a C.N.C.D. cu privire la eventuale situații discriminatorii ce își au izvorul direct în conținutul unui act normativ.

3.3. La audierile din data de 21.06.2011, petenții nu s-au prezentat.

3.4. Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

IV. Susținerile părților

4.1. Susținerile petentului

4.1.1. Petenții, angajați ai Curții de Conturi București, având funcții de controlori financiari – Secția Control Financiar, prin memoriul **nr. 3.104/18.05.2011**, solicită constatarea existenței unui tratament discriminatoriu între controlorii financiari care aparțin aceluiași sistem, în ceea ce privește aplicarea sporului de 75% la indemnizația personalului din cadrul Autorității de Audit de pe lângă Curtea de Conturi a României începând cu anul 2005, în conformitate cu art. 2 din Legea nr. 490/2004 și art. 3 din H.G. nr. 170/2005.

4.1.2. Prin Legea nr. 200/2005 privind aprobarea O.U.G. nr. 227/2005 pentru completarea Legii nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi a României a fost constituită Autoritatea de Audit, instituție autorizată să auditeze fondurile acordate României de Uniunea Europeană.

4.1.3. Astfel, controlorii financiari încadrați la Autoritatea de Audit, beneficiază de o majorare a indemnizației potrivit art. 2 din Legea nr. 490/2004 și art. 3 din H.G. nr. 170/2005 în cuantum de 75% din salariu, față de ceilalți controlori financiari din cadrul Curții de Conturi a României, în ciuda faptului că această categorie profesională a controlorilor financiari ocupă aceleași funcții și beneficiază de aceeași grilă de salarizare.

4.1.4. Cu toate acestea, controlorii financiari din cadrul Curții de Conturi sunt discriminați prin neaplicarea unitară a acestor legi, întrucât criteriul în baza căruia s-a realizat această diferențiere l-a constituit natura obiectivelor pe care o parte din controlorii financiari erau desemnați să le verifice pe un anumit parcurs al carierei, în condițiile în care specificul atribuțiilor de ansamblu pe care le au toți controlorii financiari în întregul lor necesită aceeași pregătire de specialitate precum și un risc identic în exercitarea sarcinilor de serviciu.

4.1.5. Petenții consideră că prin completarea Legii nr. 94/19925 din inițiativa conducerii Curții de Conturi, cu principii de salarizare numai pentru controlorii financiari

trecuți la Autoritatea de Audit, fără a se face precizări și cu privire la salarizarea celorlalți controlori financiari, s-a comis un adevărat act de discriminare.

4.1.6. Astfel, petenții consideră că sporul de 75% trebuie acordat tuturor controlorilor financiari salariați conform O.U.G. nr. 160/2000, în condițiile în care legislația în vigoare îl reglementează pentru toate structurile al căror personal de specialitate are ca obiect de activitate gestionarea asistenței financiare din împrumuturi externe contractate sau garantate de stat, rambursabile sau nerambursabile, precum și altor credite sau împrumuturi în mod similar.

4.1.7. În urma solicitării C.N.C.D. a unui punct de vedere referitor la excepția de necompetență invocată din oficiu, petenții nu au răspuns.

V. Motivele de fapt și de drept

5.1. În fapt, Colegiul director ia act de faptul că petenții reclamă situația discriminatorie în care se află controlorii financiari angajați ai Curții de Conturi a României comparativ cu aceeași categorie profesională, controlorii financiari încadrați la Autoritatea de Audit de pe lângă Curtea de Conturi care primesc un spor de 75% din indemnizație, situație care este reglementată prin Legea nr. 490/2004 privind stimularea financiară a personalului care gestionează fonduri comunitare și H.G. nr. 170/2005 pentru aplicarea Legii nr. 490/2004.

5.2. În drept, Colegiul Director reține că în legătură cu caracterul discriminatoriu al unei prevederi legale, C.N.C.D. nu are competența materială de a se pronunța, având în vedere **Decizia nr. 997 din 7 octombrie 2008** a Curții Constituționale, care stabilește următoarele:

5.3. *„Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în esență, critica autorului excepției pune în discuție constituționalitatea atribuțiilor jurisdicționale ale Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, care, potrivit art.20 alin.(3) din Ordonanța Guvernului nr.137/2000, poate să dispună «înlăturarea consecințelor faptelor discriminatorii și restabilirea situației anterioare discriminării», în măsura în care situațiile discriminatorii izvorăsc din conținutul unor acte normative.*

Față de acestea, Curtea apreciază că o corectă analiză a textului de lege criticat impune interpretarea acestuia în ansamblul reglementării din care face parte, mai precis al Secțiunii VI din Ordonanța Guvernului nr.137/2000, care reglementează rolul, atribuțiile și organizarea Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării.

Astfel, Curtea observă că potrivit dispozițiilor art.16 din Ordonanța Guvernului nr.137/2000, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării îndeplinește rolul de «garant al respectării și aplicării principiului nediscriminării», iar potrivit dispozițiilor art.18 din același act normativ, «este responsabil cu aplicarea și controlul respectării prevederilor prezentei legi în domeniul său de activitate, precum și în ceea ce privește armonizarea dispozițiilor din cuprinsul actelor normative sau administrative care contravin principiului nediscriminării.» Mai departe, art.19 alin.(1) lit.c), precum și art.20, în ansamblu, reglementează rolul jurisdicțional al Consiliului, care are ca finalitate, așa cum s-a arătat, «înlăturarea faptelor discriminatorii și restabilirea situației anterioare discriminării.» În sfârșit, nu trebuie omis nici faptul că art.2 alin.(3) din aceeași ordonanță prevede că sunt discriminatorii «prevederile, criteriile sau practicile aparent neutre care dezavantajează anumite persoane [...]».

Deși autorul excepției apreciază ca fiind un «nonsens» interpretarea dispozițiilor art.20 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr.137/2000 în sensul aplicabilității lor și cu

privire la situațiile discriminatorii ce izvorăsc din conținutul actelor normative, Curtea observă totuși că dispozițiile de lege mai sus enunțate au constituit în realitate temeiul mai multor hotărâri prin care Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a constatat, în cadrul activității sale jurisdicționale, caracterul discriminatoriu al unor prevederi legale. Dovadă a acestui fapt stă și introducerea, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr.75/2008, a alin. (3) la art.19 din Ordonanța Guvernului nr.137/2000, prin care s-a scos din competența Consiliului soluționarea sesizărilor având ca obiect măsurile legislative în contextul stabilirii politicii de salarizare a personalului din sistemul bugetar, măsură legislativă dictată tocmai ca urmare a efectelor generate de hotărârile emise de această instituție.

În această ordine de idei, Curtea constată că, în vederea îndeplinirii rolului său de garant al respectării și aplicării principiului nediscriminării, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării este chemat să vegheze, printre altele, inclusiv asupra modului în care este respectat acest principiu în conținutul actelor normative. În acest sens, acest organ poate constata existența unor prevederi de lege discriminatorii și își poate exprima opinia în ceea ce privește armonizarea dispozițiilor din cuprinsul actelor normative sau administrative cu principiul nediscriminării. Ceea ce aici interesează sunt efectele pe care le produc aceste opinii. Astfel, dacă s-ar admite că, pe calea controlului jurisdicțional întemeiat pe art.20 alin.(3) din Ordonanța Guvernului nr.137/2000, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării poate să constate existența unor situații discriminatorii ce își au izvorul direct în conținutul unor norme legale, hotărârea Consiliului ar putea avea ca efect încetarea aplicabilității acestor dispoziții și chiar aplicarea prin analogie a unor alte texte de lege, care nu se referă la persoana sau grupul social discriminate. Într-o atare împrejurare, se pune în discuție legitimitatea acestui organ de a interfera în competențele legislativului, prin înlăturarea aplicabilității unor acte normative și instituirea aplicabilității altora, dar și în competențele Curții Constituționale, care îndeplinește rolul de legislator negativ atunci când constată lipsa de conformitate dintre prevederile unei legi sau ordonanțe și dispozițiile constituționale, sub aspectul art.16 referitor la principiul nediscriminării.

Deși în lumina dispozițiilor constituționale o asemenea interpretare nu ar putea fi acceptată, rolul Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării putând fi rezumat mai degrabă la posibilitatea de a constata existența unor discriminări în conținutul unor acte normative și la formularea de recomandări sau sesizarea autorităților competente pentru a modifica respectivele texte de lege, se observă totuși, așa cum s-a reținut și mai sus, că, în practică, art.20 alin.(3) din Ordonanța Guvernului nr.137/2000 a generat efecte neconstituționale, prin care s-a încălcat principiul separației în stat, la aceasta contribuind chiar formularea echivocă a dispozițiilor cuprinse în Secțiunea VI din Ordonanța Guvernului nr.137/2000.

Pentru aceste motive, Curtea constată că prevederile art.20 alin.(3) din Ordonanța Guvernului nr.137/2000 sunt neconstituționale în măsura în care sunt interpretate în sensul că acordă Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării competența ca, în cadrul activității sale jurisdicționale, să anuleze textul unor acte normative cu caracter discriminatoriu și chiar să substituie acest text cu dispoziții cuprinse în alte acte normative.”

5.4. Având în vedere aspectele de mai sus, petiția dată, și excepția ridicată, Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării nu analizează modul de stabilire prin lege a unor drepturi în favoarea unor categorii profesionale în mod diferit față de alte categorii ori nereglementarea de legiuitor a unor aspecte care țin de statutul profesional al unei categorii. Din acest punct de vedere, examinarea soluțiilor legislative alese de către legiuitor și conformitatea acestora cu principiul egalității statuat în Constituția României, revine Curții Constituționale.

5.5. Colegiul Director retine că în conformitate cu Decizia Curtii Constitutionale 212/2000 „Curtea s-a mai pronunțat asupra unor excepții de neconstituționalitate ce vizau omisiuni de reglementare, statuând în mod constant că jurisdicția constituțională nu se poate substitui legiuitorului pentru adăugarea unor noi prevederi celor instituite și, de aceea, critica de neconstituționalitate prin omisiune este inadmisibilă. Altminteri, un astfel de control ar reprezenta o ingerință în sfera atribuțiilor Parlamentului, care, potrivit art.58 alin.(1) teza a doua din Constituție, este unica autoritate legiuitoare a țării. În acest sens sunt, printre altele, Deciziile nr.45 din 2 mai 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.90 din 12 mai 1995, precum și Decizia nr.239 din 17 iunie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.290 din 27 octombrie 1997. (Decizia nr.212/2000, M.Of. nr.1/2001, CDH 2001, p.163–164). Prin urmare, Curtea Constituțională nu are competența să modifice ori să completeze prevederea legală supusă controlului, astfel cum solicită autorul excepției în speță, deoarece aceste atribuții aparțin în exclusivitate autorității legiuitoare. (Decizia nr.137/2001, M.Of. nr.320/2001, CDH 2001, p.840). Jurisdicția constituțională nu se poate substitui legiuitorului pentru adăugarea unor noi prevederi celor instituite și, de aceea, critica de neconstituționalitate prin omisiune este inadmisibilă. Altminteri, un astfel de control ar reprezenta o ingerință în sfera atribuțiilor Parlamentului, care, potrivit art.58 alin.(1) teza a doua din Constituție, este unica autoritate legiuitoare a țării. (Decizia nr.296/2002, M.Of. nr.881/2002)

5.6. Reținând aceste aspecte, Colegiul director, față de excepția necompetenței materiale a C.N.C.D., Colegiul Director raportat la obiectului petiției dedusă soluționării, ia act că în virtutea art. 61 alin. 1 din Constituție, autoritatea legiuitoare, Parlamentul, are competența să modifice, să abroge ori să completeze prevederi legale, aceste atribuții aparținând în exclusivitate autorității legiuitoare. (vezi Decizia Curtii Constitutionale nr. 137/2001, M.Of. nr. 320/2001, CDH 2001, p. 840, Decizia nr. 43/2001, M.Of. nr. 75/2001, CDH 2001, p. 32; Decizia nr. 137/2001, M. Of. nr. 320/2001, CDH 2001, p. 840)

5.7. Având în vedere aceste aspecte, Colegiul director admite excepția de necompetență materială a CNCD.

5.8. Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, **cu unanimitate de voturi** ale membrilor prezenți la ședință,

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Admiterea excepției de necompetență materială a CNCD
2. Clasarea dosarului
3. Se va răspunde părților în sensul celor hotărâte;

VI. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

VII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare republicată și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.

Membrii Colegiului Director prezenți la ședință

ASZTALOS CSABA FERENC – Membru

HALLER ISTVAN - Membru

POP IOANA – Membru

VASILE ALEXANDRU VASILE – Membru

VLAȘ CLAUDIA SORINA - Membru

Red.:
A.C. (motivele în fapt
și în drept)
D.A.D. (tehnored.)

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ, constituie de drept titlu executoriu.

